

Rešitev so naši kmetje

Kaj bomo jedli čez mesec dni?

Prvotnih 14 dni samoizolacije se počasi razteguje. Čedalje pogosteje se predstavljajo tudi aprilski in majski dogodki. Meje so zaprte za 30 dni ... Motnje v oskrbi so pričakovane in normalne, saj večina podjetij ne more več normalno delovati.

Vse kalkulacije o vzdržnosti sistema predvidevajo, da ima problem mogoče en del Slovenije ali sveta in potem lahko od drugod pride vse, kar bi potrebovali. Zdaj pa smo v položaju, ko vsi sočasno potrebujemo zelo podobne stvari in imamo enake težave.

Zagotovo se bodo razmere odrazile tudi v prehranski samooskrbi. Trgovci nimajo neizčrpnih zalog. Ali obstaja rešitev za grenko spoznanje, da lahko plačamo zelo visok račun za vsak hektar njiv, ki smo jih pozidali in s tem ogrozili lastno preživetje v razmerah, kakršne doživljamo zdaj?

Kakšne so rešitve?

Civilna iniciativa EKOCI z Ireno Rotar na čelu že nekaj let poskuša dopovedati javnosti, da bi vsak gasilski dom moral postati lokalna tržnica in samooskrbni center za lokalno skupnost.

Gasilskih domov imamo 1340. Vsak ga ima v svojem okolju in do njega lahko pridemo celo peš. Imajo že vso potrebno infrastrukturo, mize, prostore ... in tudi obvladajo organizacijo delovanja v kriznih razmerah.

EKOICI je predlog za ustanavljanje takšnih centrov te dni še enkrat poslal na ministrstvo in kaže, da bo zanj več posluha. Ker bi bil pač absurd, če bi naši kmetje morali ze-

lenjavo metati stran, ker nihče ne hodi na tržnice, na drugi strani pa so police v trgovinah slabo založene, ker peša dobava iz Italije.

Tudi z epidemiološkega vidika je takšna organizacija nabave modra. Kmetje lahko prinesejo svoje pridelke v gasilske domove in se tako izognejo nevarnosti, da bi okužbo zaneslo na kmetije. Gasilci pa so po drugi

Irena Rotar

Imamo veliko srečo, da se vse skupaj dogaja na začetku pridelovalne sezone ter v času, ko nas tudi narava izdatno podpira z divjeraslo hrano in lepim vremenom.

A kako se organizirati, da bi njihovi pridelki najlažje prišli do nas?

Tekst: **SANJA LONČAR**

Ni problema!

Nedavno smo v naši reviji objavili članek o nujnosti obuditev akcije NNNP in tedaj smo poveljnika Gasilske zveze Slovenije povprašali tudi o možnosti uvedbe lokalnih tržnic v gasilske domove. Odgovoril je, da to pač ni problem, v občinskih odborih lahko to organizirajo in ne potrebujejo nobenega blagoslova z vrha. Je pa res, da obstajajo po krajevnih skupnostih primernejši prostori za kaj takšnega, saj so dvorane v gasilskih domovih običajno premajhne in mnoge tudi v višjih nadstropjih.

strani usposobljeni, da skrbijo za potrebne varnostne procedure, ki bodo omogočale predajo pridelkov brez zapletov.

Že v kratkem bomo verjetno morali reorganizirati transportne poti naše distribucije. Krajsanje nabavnih verig ne bo več samo »inovativni projekt za pri-

hodnost«. Kdor bo začel to delati že danes, bo v boljšem položaju, ko bomo čez teden dni ugotovili, česa vsega ni moč dobiti skozi sistem globalne ekonomije.

Smo na začetku sezone in zdaj je trenutek, da se povežemo s kmeti in angažiramo vse razpoložljive površine, da bomo že v nekaj mesecih imeli več svoje hrane.

Kmetje lahko te dni zasejejo silažno koruzo ali pa (z vašo pomočjo) številne vrste zelenjave, ki nas bo reševala že v nekaj mesecih. Četudi mogoče nimate svojega vrta, o svoji prihodnji samooskrbi odločate prav te dni. Zato pogledajte, kje je najbližja njiva v vaši sosesčini in kako bi se lahko povezali s kmetom.

Kriza, v kateri smo, se ne bo končala prvega aprila. Če se ozremo na dogajanje drugje, tuji državni voditelji že govorijo o, v najboljšem primeru, dveh mesecih »ustavitve življenja«.

Ko bodo nehali zbolevati ljudje, pa bo slabo kazalo podjetjem, ki jih je ta kriza doletela nepripravljena in

bodo zaradi zadolženosti, nelikvidnosti pred hudimi preizkušnjami.

Ne glede na scenarij je eno neizbežno – dojeli bomo, da za nas ne bo skrbel svet, temveč da je vse (tudi globalne težave) treba reševati na lokalni ravni. Ko odmislimo vse, brez česar zmoremo, ostanejo eksistencialne potrebe, za katere je treba poskrbeti pravočasno. Imamo veliko srečo, da se vse skupaj dogaja na začetku pridelovalne sezone ter v času, ko nas tudi narava izdatno podpira z divjeraslo hrano in lepim vremenom.

Z eno potezo lahko rešimo veliko sistemskih težav. Ko bomo spoznali

kmeta, ki živi za vogalom, ne bomo več za vsak liter mleka obremenili deponije s plastiko ali drugo trajno embalažo. Ko bomo s košaro šli po solato ali sadje, ne bomo več potrebovali ton plastike.

Še pomnite čase, ko smo jajca nosili zapakirana v zmečkan papir in lepo zložena v pleteno košarico? Eni pomnijo tudi čase brez papirja, ko je bila najboljša transportna embalaža seno.

Babica na podeželju, ki ima vrt in nekaj kokoši, bo postala najbolj zaželeno turistično destinacijo vseh sorodnikov. Ste jo že poklicali in vprašali, ali kaj potrebuje? ■

